

Mászókás lány

SZÁVAI ATTILA

A játszótér a mániája, minden játszótér, állítólag a szobájában is játszóterek, mászókák vannak kiplakátozva. Ennek a lánynak van egy hintája is a szobájában, fel van fogatva a plafonra, onnét lóg le, aztán beleül, befészkel, és indulhat a föl-le, előre-hátra, rúgni lábbal az iramot, nyitott lélekkel repülni, mint a vadlibák. A lány, mint megtudtam, a városi lapba egy igen részletes cikket írt arról, hogy a játszótereket miért pont a gyerekek, a kóborcicák, és kóbor ebek szeretik a legjobban a világ ismert és ismeretlen fajai közül. Külön bekezdés volt még, hogy talán az angyalok is, de nincs elég bizonyíték, az meg kevés, hogy csak ő, a lány hall néha szárnyzuhogásokat, távoli pislákoló glóriatüzeket, ha éjjel kettőkor kihajol az ablakon.

Apa sokat mondta kiskoromban, amikor unta már a játszótérrel, a hinták nyikorgó lendüléseit, hogy Vera, tessünk most már szépen páros lábbal hazamenni, elég a friss levegőből, könyvet is kell szagolni, suhogtatni a lapokat, szellemileg fejlődni. Hogy tehát, néha magadban is tessék kalandozni. Apa szerint ez majdnem olyan, mint egy vadnyugat. Itt is (mármint benned, a belső kalandozásban) is fel-felnyerít egy-egy állat a háttérben, a lószagú naplemente narancsában. Van tehát egy másik ilyen szomszédunk is. Egy hozzám hasonló belső kalandozós lány. Néha, mikor egyedül játszik odalent a szeles játszótéren (mikor az utolsó fűcsomó alá is beszagol az őszi szél), szinte látom, hogy belülről világít. Mert annyira elégedett, mert annyira tetszik neki a szél, a nedves homokozó hűvöse, a lepattogzott festék foltjai a rideg vasjátékokon. A parkbéli varjak monoton októberi kántálása.

Nemrég kicserélték a játékokat. Uniósakat hoztak. Elvitték a régi játszótér a méhtelepre, a régi játszások emlékeit, a sok kis langyos gyerekenyér koptatta vascsövet, amit rendre lehugyoztak a telepi kutyák.

A minap vittem le a szemetet, és az egyik lépcsőházfordulóban összefutottam ezzel a lánnyal. Ő is épp a szemetesüket vitte le. A lépcsőfordulóban azt magyarázta, szereti ő maga levinni, mert jó nézni a kukák mozdulatait, ahogy, mint minden unalmas, monoton munkát végző teremtmény, lassú, elnyújtott mozdulattal ásít, miközben végzi, amihez ért, amire való, amire megteremtették. Én meg csak néztem. Pont ilyennek képzeltem a mászóka lányt, hogy ilyeneket mond. Biztos a sok hintázás teszi ezt. Hintapalánta.

Összefutottam később, télen is ezzel a lánnyal, akkor arról diskurált, hogy nagyon sajnálja, a hóból alig kilátszó mászókaikat, biztos fáznak szegények, csak állnak, magányosan, ahogy a gyerektelen mászókaik szoktak. Szerinte kevés üresebb hely van a világon, mint egy október eleji, vasárnap esti játszótér. Később meghívott magához, beülhettem a szobai hintájába, arra kért, hunyjam be a szemem, majd meglökött, nagyon finom mozdulattal megadta a kezdőlökést. Különleges volt a mozdulat, illetve nem is a mozdulat, hanem a szándék, ami megelőzte a mozdulatot. Csillagok születnek ilyen finom és bölcs szándéokra, jutott akkor eszembe. Kinyitottam szemem. A lány bölcsen, derűsen mosolygott. Aztán teát hozott és folytatta a monológját.

A lány egyik hóbortja volt, hogy üres játszótéreket fényképezett. Készültek felvételek itt erről a házunk előtti játszótérről is, készültek fotók a szomszéd kerület több ilyen helyéről, később már a vidéki városi rokonok is küldtek neki ímélnben, képeslapon, dvd-n felvételeket, más, idegen játszótérekéről. A legtávolabbi egy amerikai, nyugati parti nagyváros egy játszótérét ábrázolta. A lány gyakran elgondolta a képeket, dvd-eket nézvéen, hogy hol, milyen módon játszana, kikkel, és miket. Hogy melyik mászóka lenne legszívesebben elsöre szerelmes (esetleg másodikra). Hogy melyik játék alkalmas arra leginkább: közelebb kerülni a kiszemelt fiúhoz. Hogy melyik mászókaról szebb a kilátás, ha éppen nyáresti naplementét van kedve bámulni a gyerekszemnek. De persze azt is, hogy melyikről lehetne legjobban lelökni a biztonsági őr Sehonnayt, ha megint megbámulná a lány formás fenekét a liftben. Jól látta nemrég az öreg bámulását, mert tükröződik belülről a liftajtó.

Van egy szokás a mászóka lányéknál: ha családtag érkezik valahonnan, az letről felcsönget, majd rendszerint a fent, otthon lévők ledobják a kulcsot, hogy bejöhessen a lépcsőházba. Nemrég esett meg, hogy odahaza csak a mászóka lány, senki más, jött a postás, ajánlottat hozott, levél kikeres, csengő megnyom, arcot barátságosba vág, jó kedélyűre, de feszesre. Felcsöngetett tehát a postás, miközben a lány éppen a mászóka képeken

álmodozott, amiből kicsengették, megijedt, rohant, kidobta a kulcscsomót az ablakon. Megszokásból. A postás nem győzte egyrészt meglepődéssel, másfelől pedig türelemmel keresni a hó alatt (42 centi mély) a kulcscsomót. Káromkodott is magában rendesen. Aztán a lány bűnbánó, angyali mosolya hamar megnyihitette. Levelet hozott egy országos játszótéri eszközök gyártó cégtől. Pont neki, a mászóka lánynak jött, csodálkozott is. Gondolkodott sokat, talán valamelyik szomszéd szólhatott, sokan ismerik a hóbortját. Szüleinek nem szólt a levélről. A cég egy, a frissen tervezett és legyártott mászókaikat a gyakorlatban kipróbáló hozzáértőt keresett. Aztán nem hallottam többet a lányról. Azért nem, mert, miután elolvasta a levelet, este még lement ide a játszótérre, csak úgy, örömből, hogy mennyire jól megy a lánynak a világ. Éjszaka találták meg, megcsúszott, majd leesett a jeges mászókaról és nyakát szegte.

